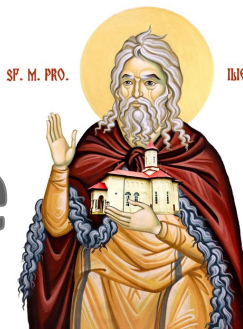

Speranța

Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 4-a din Post (a Sf. Ioan Scărarul)

Apostolul duminicii a 4-a din post ne spune că nădejdea e o ancoră a sufletului, prin care acesta pătrunde în cer înainte să ajungă acolo. Ea se întemeiază pe promisiunea lui Dumnezeu și pe jurământul Său pe Sine Însuși, iar omul o păstrează și o crește prin îndelungă răbdare, adică prin primirea în inima lui a tot ce ne trimite Dumnezeu ca să ne facă vrednici și pregătiți pentru bunătățile făgăduite.

Nădejdea reprezintă o virtute primită la Botez, pe care o înmulțim cu răbdare și har. A nădăjdui înseamnă a tinde, a aspira, a avea în viață un avans al celor nădăjduite, a înainta spre ele cu siguranța dată de credință și a le dobândi când ne întâlnim cu Dumnezeu. Atunci nu mai este credință, pentru că-L vedem; nu mai este nădejde, pentru că am ajuns; rămâne dragostea, o unire cu El care nu are sfârșit.

Cel ce nădăjduiește privește mereu spre cele

nădăjduite, este sigur pe ele datorită avansului de har primit, răbdă ca să ajungă, și primește rasplată, trecând de la cele parțiale la cele desăvârșite, de la oglindă la realitate, unindu-se tot mai mult cu Dumnezeu, simțind mai mult împărăția Lui, unind pe Hristos dinăuntru Său cu Hristos Cel de-a dreapta Tatălui, unde se va odihni și el.

Cine nu nădăjduiește, sau doar spune că nădăjduiește, fără să perceapă acest urcuș, această completare treptată cu har a nădejzii, se îndreaptă spre lad, unde va vedea lumina orbitoare a Raiului, dar se va chinui fără încetare prin plângere și regret, precum și prin toate păcatele care și-au pus pecetea pe făptura sa. Acest om are nevoie acută de pocăință și reîmbisericare, ca să simtă credință, nădejde și dragoste.

Apostolul Cuviosului Ioan Sinaitul, sau Scărarul, ne îndeamnă să avem o viață luminată, pe dinăuntru și dinafară, prin cunoștință și fapte bune, urcând mereu, treaptă cu treaptă, neobosit. Ambele sunt necesare: nu doar faptele, căci binele este bun doar dacă se face bine, iar iubirea trebuie să respecte niște adevăruri; nu doar cunoștința simplă a învățaturii de credință, fără aprofundarea ei prin și datorită vieții făptuitoare. Altfel, nu vom simți viața lui Hristos în noi și ne va cuprinde răutatea și întunericul și somnolența veacului.

Sf. Evanghelie a Cuviosului Ioan ne readuce în față

fericirile. De mai multe ori pe an le auzim, doar-doar ne intră în cap aceste mijloace de a ajunge fericiți, în loc de pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții. În plus, fericirile se trăiesc, se verifică practic, după cum ne scoate înaintea Dumnezeu prilejuri în fiecare zi. Prima treaptă a fericirii este liniștea, împăcarea sufletului cu trupul, a conștiinței cu harul, revenirea credinței văzătoare și a nădejzii dătătoare de siguranță în capătul scării pe care ne ostenim a urca.

Sf. Evanghelie a duminicii ne dă învățătură, preoților și mirenilor. Preoților, le aduce aminte că au fost luați dintre mireni, ca cei mai curați și mai conștienți de viața lui Hristos și a Duhului dintr-înșii, ca din această viață vindecătoare, puternică asupra demonilor și asupra slăbiciunilor omenești, să dea fraților dintre care au fost luați. Credința pe care ar fi trebuit s-o aibă ucenicii, ca să scoată demonul din Evanghelie, este cea de-a doua, cea matură, diferită de cea începătoare, primită la Botez. Este credința îmbogățită cu post, adică nevoiță, asceză, și cu rugăciune, adică cu urcușul spre Dumnezeu al minții unită cu inima.

Mirenii învață și ei să aibă smerenie și credință. Smerenie, să ajungem și să fim primiți la Dumnezeu. Prima treaptă a cugetului smerit este umilința. Credință, ca văzând cu mintea și înțelegând cuvintele credinței, dar și pe Cuvântul întrupat în viața noastră, și pe Duhul care ajută pocăinței noastre, să nu fim cuprinși de îndoială, care

construiește un zid între noi și har. În credință se găsește și o icoană, un început al primirii celor nădăjduite, care se colorează și se desăvârșește pe măsură ce suntem ascultați. Îndelunga răbdare de care a vorbit Apostolul ne pregătește să primim ceea ce ne dă Dumnezeu, tocmai ca felul în care El a gândit încercarea lăsată asupra-ne să se unească cu felul în care o vedem și o simțim și o purtăm noi.

”Cred, Doamne, ajută necredinței mele!” înseamnă cred, dar am o credință slabă și parțială, care nu vede și nu nădăjduiește, nu se smerește și nu rabdă, cârtește și judecă.

Sf. Ioan Scărarul a spus: ”Creștin este cel care urmează lui Hristos pe cât e cu putință oamenilor prin cuvinte și fapte și crede cu o cugetare dreaptă și neprihănită în Sf. Treime. Iubitor de Dumnezeu este cel care se face părtaș de toate cele firești fără a păcătui și care nu ezită să facă după putere cele bune. Înfrânat este cel care, petrecând în mijlocul ispitelor și curselor și tulburărilor, se străduiește să imite cu toată puterea purtările celui ridicat deasupra tulburărilor.”

Miercuri și Vineri, de la ora 18.00—Denie.

S-au strâns 8347 lei pentru candelabru. Am restaurat 35 de cărți, plătind 925 lei. Mai datorăm 530 lei la gaz și luni vine scadența la energie, 404 lei. Rugați-vă să ne trimită Dumnezeu oameni generoși, așa cum s-a mai întâmplat în trecut, și vom trece și peste acest hop.